

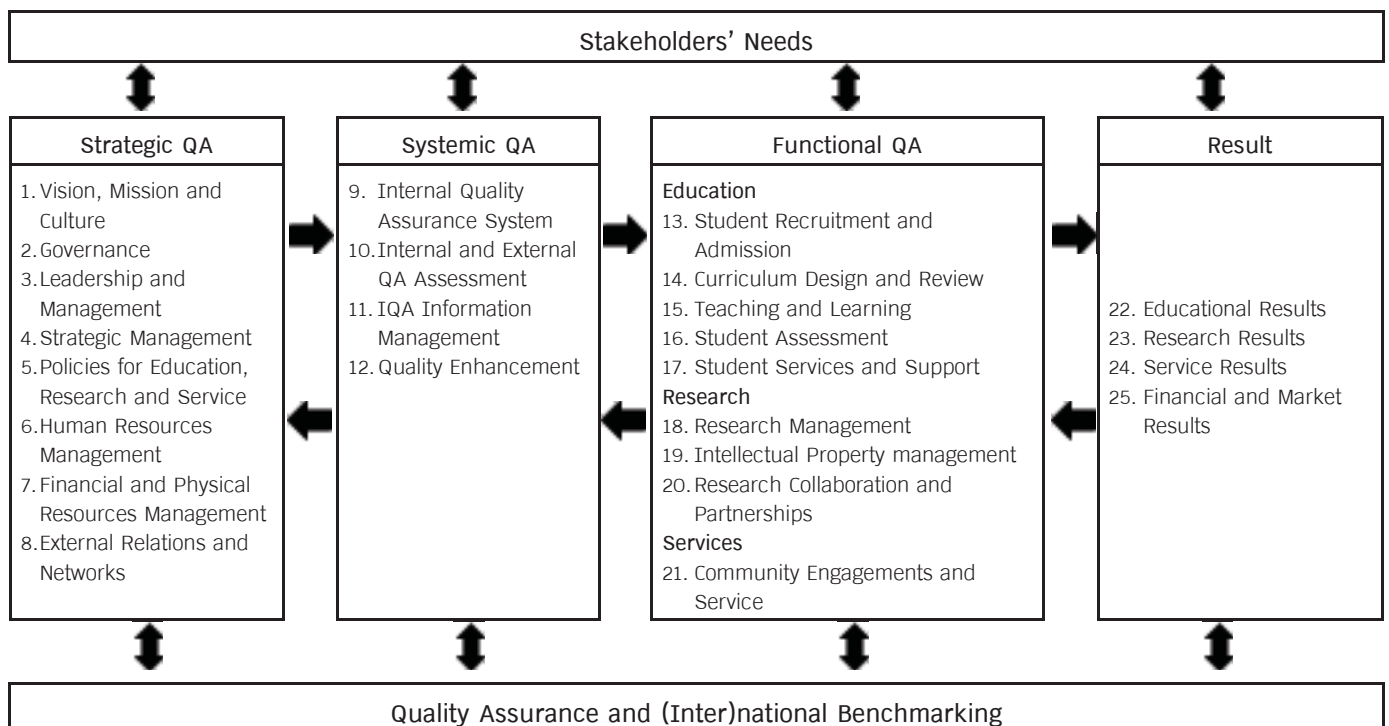
### กรอบการประกันคุณภาพ AUN-QA ระดับสถาบัน

เครือข่ายมหาวิทยาลัยอาเซียน (ASEAN University Network : AUN) ได้พัฒนากรอบการประกันคุณภาพมหาวิทยาลัยอาเซียน (ASEAN University Network Quality Assurance : AUN-QA) เป็นกรอบการประเมินคุณภาพภายนอก แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับหลักสูตรและระดับสถาบันระดับหลักสูตรมีการพัฒนากรอบการประเมินและนำไปใช้ประเมินคุณภาพหลักสูตรของมหาวิทยาลัยในอาเซียนแล้ว ปัจจุบันเป็น version ที่ 3 ส่วนในระดับสถาบันมีการพัฒนาฉบับปัจจุบันเป็น version ที่ 2 เริ่มใช้ในปี พ.ศ.2559 (Version ที่ 1 ไม่ได้มีการนำไปใช้)

กรอบการประกันคุณภาพ AUN-QA ระดับสถาบันประกอบด้วย 3 ส่วนคือ Strategic QA, Systemic QA และ Functional QA การประกันคุณภาพในระดับสถาบันเริ่มจากความจำเป็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งจะถูกแปลงสู่ระบบการประกันคุณภาพยุทธศาสตร์ของสถาบัน (Strategic QA) จาก Strategic QA จะถ่ายทอดสู่ระบบประกันคุณภาพภายในหรือ Systemic QA และการประกันคุณภาพภาระกิจด้านต่างๆ (Functional QA) คือ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย การบริการวิชาการ หรือด้านอื่นๆ ตามจุดเน้นของสถาบัน ผลลัพธ์ของการดำเนินงานจะเป็นข้อมูลป้อนกลับสำหรับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และตอบสนองความต้องการจำเป็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สถาบันอุดมศึกษาควรค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีเพื่อให้บรรลุความเป็นเลิศในการจัดการศึกษา การวิจัย และการบริการวิชาการ

กรอบการประกันคุณภาพระดับสถาบันตามแนวทาง AUN-QA ประกอบด้วยเกณฑ์จำนวน 25 เกณฑ์กระจายไปตาม Strategic QA, Systemic QA, Functional QA และ Result แต่ละเกณฑ์ยังประกอบด้วยเกณฑ์ย่อยๆ จำนวนต่างกันออกไป รวมทั้งหมด 111 เกณฑ์ย่อย ดังตาราง

Criteria Category	จำนวน Criteria	จำนวน Criteria ย่อย
Strategic QA	8	37
Systemic QA	4	19
Functional QA	9	39
Results	4	16
<b>Total</b>	<b>25</b>	<b>111</b>



## OBE Corner

การศึกษาที่มุ่งผลลัพธ์ (Outcome-based Education) ไม่ใช่การศึกษาที่มุ่งใส่ความรู้ (Input-based Education) โดยก่อนอื่นผู้สอนจะตั้งผลลัพธ์ที่ผู้เรียนควรจะได้หรือควรจะเป็นหลังจากเสร็จสิ้นการเรียน จากนั้นจึงออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อมุ่งไปสู่ผลลัพธ์นั้น ขณะที่การศึกษาที่มุ่งใส่ความรู้จะคู่กับการเรียนรู้โดยการฟังบรรยาย ส่วนการศึกษาที่มุ่งผลลัพธ์จึงคู่กันกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม (Activity-based Learning) (ปริญญา เทวานฤมิตรกุล, 2558)

Outcome-based Education is an instructional process that moves education from focusing on what academics believe graduate need to know (teacher-focused) to what students need to know and able to do in varying and complex situation student and/or work place focused. (J. Biggs and C. Tang, 2007)

Outcome-base Teaching and Learning (OBTL) starts with clearly stating, not what the teacher is going to teach, but what the outcome of that teaching is intended to be in the form of a statement of what the learner is supposed to be able to do and at what standard the intended learning outcome. (J. Biggs & C. Tang, 2007)

The learning outcomes comprise the knowledge, understanding, skills and attitudes that students should acquire to enable them to reach their full potential and lead successful and fulfilling lives as individuals, as of the community and at work. (Northern Territory Board of Studies, 1998)

Outcomes are clear, observable demonstrations of student learning that occur after a significant set of learning experiences. They are not values, attitudes, feelings, beliefs, activities, assignments, goals, scores or averages, as many people believe. (W. Spady and K. Marshall 1994)

The educational outcomes are clearly specified and decisions about the content and how it is organised, the educational strategies, the teaching methods, the assessment procedures and the educational environment are made in the context of the stated learning outcomes. Thus outcome-based education has two requirements. First that the learning outcomes are identified, made explicit and communicated to all concerned, including the students, the teachers, the public, employers and other stake-holders. (The range of stake-holders may all be involved also in determination of the learning outcomes.) Second, the educational outcomes should be the overriding issue in decisions about the curriculum. Staff should consider course content, teaching methods, educational strategies and time allocated, in terms of the learning outcomes achieved by the course. (R. M. Harden, J. R. Crosby and M. H. Davis, 1999)

เราต้องตระหนักว่าคะแนนคือ “เครื่องมือ” ของการศึกษา ไม่ใช่ “เป้าหมาย” ของการศึกษา คะแนนจึงเป็น “เครื่องมือ” ในการให้นักศึกษาเรียนรู้ ลงมือปฏิบัติ หรือทำโจทย์ตามที่อาจารย์มอบหมาย การ “วัดผล” ของการศึกษาที่มุ่งผลลัพธ์ จึงเป็นเรื่องของการวัดว่าได้ “ผลลัพธ์” หรือไม่ หากจะกล่าวอย่างถึงที่สุด ในเมื่อคะแนนเป็นเพียง “เครื่องมือ” ให้นักศึกษาทำโจทย์ เมื่อนักศึกษาเรียนรู้จนจบวิชาแล้ว “คะแนน” (หรือการที่นักศึกษารู้ว่ามีคะแนน) จึงบรรลุ “เป้าหมาย” แล้ว การให้คะแนนจึงเป็นเรื่องของความเป็นธรรมและทำให้ “คะแนน” สามารถเป็นเครื่องมือในการทำให้เกิดการเรียนรู้ได้กับนักศึกษาในเทอมต่อไป

เมื่อ “คะแนน” เป็น “เครื่องมือ” ที่ทำให้นักศึกษา “เรียนรู้” จึงไม่ควรวัดผลเพียงแค่การสอบปลายภาคเท่านั้นแต่ควรเป็นคะแนนที่ทำให้ในการแก้โจทย์แต่ละครั้งและถ้ามีการให้ลงมือทำแบบ Project-based Learning หรือ Service Learning ก็ต้องมีคะแนนโครงการด้วยโดยคะแนนภาคปฏิบัติมากกว่าคะแนนข้อเขียน และอาจมีคะแนนการเข้าเรียนได้ด้วยเพื่อให้นักศึกษามาเรียน (ปริญญา เทวานฤมิตรกุล, 2558)

\* Service Learning คือ Project-based Learning ที่เป็นโครงการใช้ความรู้ไปบริการสังคมหรือชุมชน